

Samuel Allan Taylor – samvetslös frimärkspionjär

Av Christer Brunström

För några år sedan upptäckte jag ett intressant objekt hos ett värenommerat svenskt auktionsföretag. Det bestod av tre urgamla blad med otandade och ostämp-lade frimärken som beskrevs som varande amerikansk lokalpost. På det första bladet var samtliga frimärken tryckta i svart färg, på det andra förekom i stort sett samma ut-gåvor i en annan färg, och detta upprepades även på det tredje bladet.

När jag någon månad senare konsulterade resultatlistan, kunde jag konstatera att den lilla samlingen hade sålts för flera tusen kronor. Tyvärr torde samtliga frimärken ha varit falska, och med stor sannolikhet ha tillverkats av en riktig pionjär i frimärks-branschen, Samuel Allan Taylor.

Man hör ofta sägas att ett sällsynt frimärke som hittats i en gammal samling måste vara äkta, eftersom albumet legat orört i mer än hundra år. Ingenting kan vara mer felaktigt än just ett sådant påstående, och det är nå-got som man förstår efter att ha läst den kommande texten.

Världens första frimärke gavs ut den 6 maj 1840 i Storbritannien. Det skulle inte dröja länge förrän man hittade på att samla fri-märken. I början fanns det naturligtvis inga direkta regler för hur frimärken skulle sam-las, utan dåtidens filatelister fick utforma sin nya fritidssysselsättning enligt eget huvud. Ofta nöjde man sig med att försöka få ihop så många exemplar som möjligt, vilka sedan klistrades in på pärmens insidor av en bok eller som dekoration på en lampskärm. His-

toriska artefakter med påklistrade frimärken från mitten av 1800-talet har ibland beskri-vits som tidiga samlingar.

Det var nog först omkring år 1860 som de något mer seriösa filatelisterna började formulera regler för hur en samling skulle utformas. Världens äldsta filatelist-sällskap, The Philatelic Society, London, grundades så tidigt som 1869, men de första medlem-marna hade träffats regelbundet långt ti-digare och tillägget Royal kom först 1906. Sällskapets 150-årsjubileum firades bland annat med STOCKHOLMIA 2019, vilket torde ha varit en absolut höjdpunkt i filate-listiska utställningssammanhang, med delta-gare från hela världen.

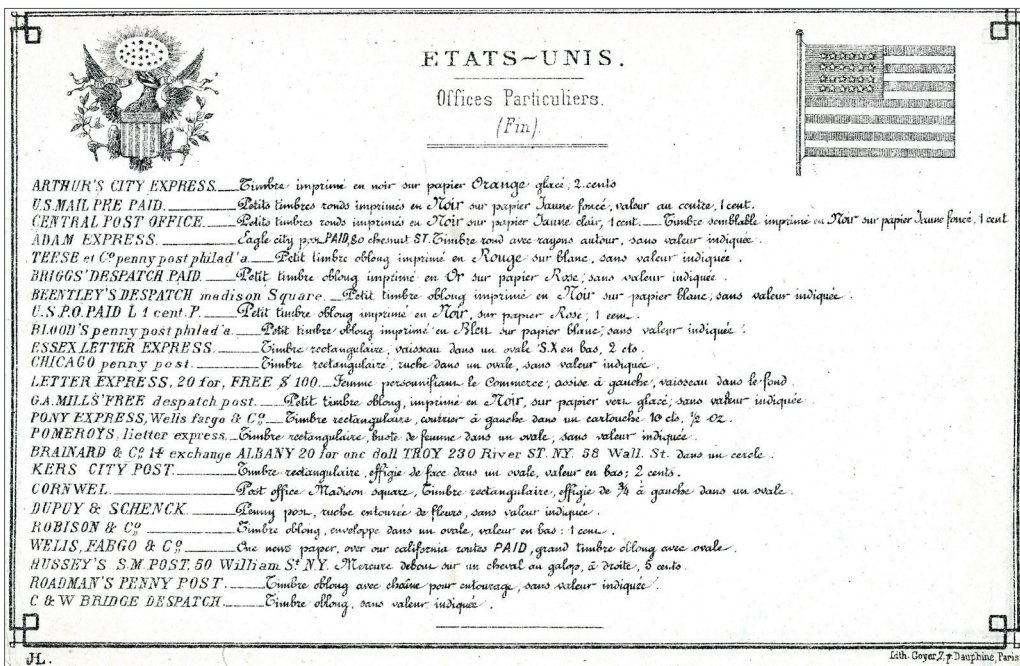
Det var också under denna tidiga period som man började göra de första katalogi-seringarna. De alla första var skrivna för hand och upptog kortfattade beskrivningar av de frimärken som var kända för förfat-taren.

Tidiga kataloger

Kataloger utan illustrationer var naturligtvis mycket svåra att använda, och man kan nog lugnt konstatera att dagens filatelister och frimärkssamlare har det betydligt enklare när det gäller att organisera sina samlingar.

Just det faktum att man nästan aldrig visste hur ett frimärke exakt såg ut, var naturligtvis en fördel för den som ville förfalska frimärken för att sedan sälja sina alster till godtrogna samlare.

Mycket tidigt kom album med förtryckta

Tidig katalogisering i franskt frimärksalbum.

blad med en ruta för varje frimärke från det aktuella området. Inledningsvis hade dessa album enbart beskrivande text, men med tiden tillkom dessutom illustrationer av många av de frimärken som skulle sättas in i albumet. Dessa illustrationer var inte alltid speciellt exakta, men de gav på det hela taget en god bild av hur frimärket skulle se ut.

När en frimärkssamlare på 1860-talet väl hade kommit över ett album, ville han eller hon nog fylla det med frimärken för att få det så komplett som möjligt.

Så här i efterhand vet vi att många av de klassiska frimärkena mycket tidigt blev riktigt ovanliga, och just detta förhållande gällde flertalet av de amerikanska lokalpostfrimärken som hade kommit till användning på tidigt 1840-tal.

Nytryck, faksimil, förfalskningar

Alla som har ägnat sig åt filateli från 1800-talet har säkert noterat att det förekommer mängder av nytryck, för att inte tala om mer

eller mindre lyckade förfalskningar. Flera respektabla frimärkshandlare köpte upp tryckplåtar som hade använts för att framställa frimärken, men som inte längre var kursrerande. Med hjälp av dessa plåtar kunde man framställa stora mängder nyupplagor som sedan salufördes till världens frimärkssamlare.

I andra fall tillverkades frimärken som man betecknade som faksimil, vilket ibland till och med framgick av själva märkena. Många av dessa faksimil framställdes på ett sätt som gör det lätt att skilja dem från den äkta varan. Man kan dock konstatera att alla dessa faksimil fick en stor spridning, och man träffar på dem än idag.

Till detta kommer alla de förfalskningar som tillverkades, ibland för att lura posten, men framför allt för att säljas till samlare. Speciellt populärt var det att förfalska frimärken med olika typer av övertryck, eftersom detta kanske var lättast att åstadkomma.

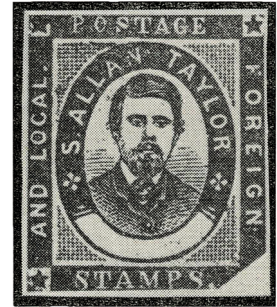
Nu i efterhand kan man konstatera att det finns oerhört många fler förfalskningar i omlopp än vad flertalet handlare och samlare tycks ha klart för sig. Dessa förfalskningar sprids fortfarande i stor omfattning, idag ofta via elektroniska auktionssajter där mycket material saluförs av säljare utan specialistkunskaper.

Av ovanstående är det helt uppenbart att man som samlare bör vara mycket försiktig när det gäller att införskaffa mer dyrbara objekt.

Taylor's tidiga liv

Man kan nog föreställa sig att en persons barndom på många sätt påverkar det framtida livet. Inte speciellt mycket är känt om Taylor's barndom, men han föddes i Skottland den 22 februari 1838. Fadern, Duncan Taylor, gick bort när Taylor var ett spädbarn och modern, Agnes Douglas, avled strax efter att hon hade ingått ett nytt äktenskap.

Styvfadern gifte sedan om sig och den unge Taylor fick nu föräldrar som inte direkt tycks ha intresserat sig för honom. När han var 12 år gammal skickades han till en onkel i New York. Om denne vet vi inte mycket mer än att han var verksam inom polisen på Manhattan.

Porträtt av S. A. Taylor på ett tidigt brev-märke.

Detta arrangemang fungerade inte alls och redan efter någon dag försvann Taylor. Han led då av mässling, men turligt nog tog en läkare hand om honom. Under de kommande åren fick han en skyddad tillvaro, och dess-

Albumblad med endast rutor och text. Här har samlaren endast funnit några av de beskrivna märkena.

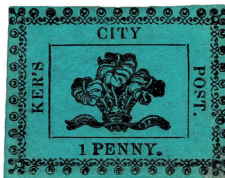
utom ett livslångt intresse för olika läkemedel och patentmediciner. Vid 15 års ålder fick han 1853 arbete som bud på ett telegrafkontor. På detta sätt kom han i kontakt med de många privata expressföretag som existerade i USA på 1850-talet.

Omkring 1853 började han samla på de frimärken och paketmärken som användes av de olika privata transportföretagen.

År 1861 bröt inbördeskriget ut mellan nord- och sydstaterna i USA, och den nu 23-åriga Taylor insåg att han riskerade att bli tvungen att göra militärtjänst. Detta var något som han absolut ville undvika, och han valde då att utvandra till Montreal i Kanada år 1861. Exakt vad han sysslade med under den första tiden i det nya landet tycks vara okänt, men tämligen snart lärde han känna John Appleton Nutter, en tonåring som delade Taylors intresse för frimärken (och möjligheten att tjäna pengar på dem). Under de kommande åren skulle de inleda sin ljusskygga verksamhet, antingen gemensamt eller var för sig. Man kan konstatera att redan så här tidigt förekom det olika samarbeten mellan personer som försörjde sig på kriminell verksamhet inom en hobby som fortfarande var i sin linda.

Ker's City Post

Med stor sannolikhet tryckte Taylor sina första ”frimärken” redan 1862 för ett företag som han kallade Ker's City Post. De första frimärkena från denna lokalpost hade den brittiska kungliga vapenskölden som motiv och valörerna 1 penny och 3 pence. Nästa version hade en symbol för den brittiske tronföljaren som motiv, och även denna utgåva hade samma valörer som tidigare. Varje valör trycktes i svart färg på sex olika färgade papper. Detta kom sedan att bli ett kännetecken för allt som Taylor producerade under de kommande åren. En man som hette John Ker och hade arbetat för Upper

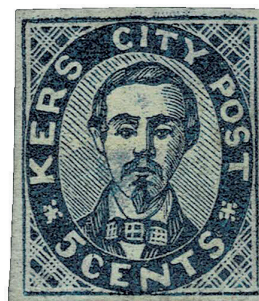
Ker's City Post, 1 penny och 3 pence, 1862.

Canada Stage Office 1847–1852 fick möjligen tjäna som inspiration vid namngivandet av Ker's City Post.

Taylor var alltid svävande beträffande orten där Ker's City Post varit verksam, men samlare har nog alltid tänkt sig att det skulle handla om Montreal. Kanada hade ändrat sin valuta till dollar och cent år 1859 varför dessa frimärken rimligtvis borde ha använts långt tidigare än 1862.

Uppenbarligen gick försäljningen av märken från Ker's City Post riktigt bra, och när det var dags för nästa steg blev det ett nytt motiv och nya valörer (2 och 5 cents).

De nya frimärkena föreställer en ung man som många tror är ett porträtt av S. Allan Taylor själv. Totalt känner man till ett 40-tal varianter av denna utgåva.

En förstoring av 5 cents-märket.

Det finns faktiskt väldigt många som intresserar sig för alla de fantasifrimärken som producerades av Taylor och hans gelikar för nu mer än 150 år sedan. Ker's City Post med valörer i pence värderas till ca 50 dollar per styck och de övriga har värden på 10–20 dollar per märke.

Bancroft's

Den tidigare omnämnde James Nutter imponerades uppenbarligen av Taylors fram-

gångar med Ker's City Post och han ville då göra något liknande. Nutter kom från en framgångsrik familj i Montreal. Hans pappa arbetade i bankvärlden och var bekant med en man som hette Edward Bancroft som drev City Express, ett företag som distribuerade paket i Montreal. City Express hade förmodligen startats år 1864 och det använde inte frimärken för sin verksamhet.

Detta var dock något som den unge Nutter ville ändra på och han lät framställa en kliché för att trycka ett frimärke för Bancroft's City Express. Nutter var dock inte nöjd med resultatet, varför han kasserade klichén och i stället kontaktade ett professionellt tryckeri som kunde erbjuda graverade frimärken av hög kvalitet. Den nya versionen är ett elegant frimärke som visar en man i profil (och man kan förmoda att det är Edward Bancroft). Nutter annonserade i maj 1865 att det nya frimärket skulle komma ut inom kort.

De konkurrerande frimärkena av Bancroft's City Express, 1865.

Men innan Nutters nya frimärke var klart hade det redan kommit ett frimärke för Bancroft's City Express. På något sätt hade Taylor kommit över den kliché som Nutter hade kasserat, och tryckt upp en upplaga. Totalt förekommer minst 12 olika färgvariationer av detta frimärke.

Idag vet vi inte vad Nutter tyckte om denna konkurrens från Taylors sida, men han tycks ha upphört med frimärkshandel redan år 1867 för att förmodligen ägna sig åt andra och mer lönsamma verksamheter. Taylor fortsatte dock att marknadsföra frimärken

från Bancroft's City Express under ytterligare många år.

Taylor som tidningspionjär

På många sätt var Taylor en pionjär i vår filatelistiska historia. Det gällde naturligtvis att nå ut till frimärkssamlare med det som han hade att erbjuda. Världens första publikation med ett huvudsakligen filatelistiskt innehåll hade publicerats i Storbritannien i december 1862. Den kom sedan att följas av andra liknande tidskrifter i olika europeiska länder.

Taylor var förtrogen med dessa tidiga frimärkstidningar. I numret daterat den 15 oktober 1863 av *Stamp-Collectors' Review & Monthly Advertiser* som gavs ut i Liverpool, England, hade han en annons där han beskrev sig själv som "Commission Agent and Dealer".

Den 15 februari 1864 kom den första utgåvan av *The Stamp Collector's Record*. Den gavs ut i Montreal av vår vän Samuel Allan Taylor. Det var den allra första publikationen av sitt slag i Amerika. Taylor stod för det huvudsakliga innehållet, och ett återkommande tema var hans varningar för förfälskade frimärken!

Giftermål

År 1864 var ett betydelsefullt år i Taylors liv. Han gifte sig med Frances (Fanny) Mathieson som då endast var 15 år gammal. I USA började inbördeskriget lida mot sitt slut och Taylor tyckte kanske att han hade utnyttjat alla de möjligheter som Montreal och Kanada hade att erbjuda. När han förstod att det åter rådte fredliga förhållanden i USA valde han att återvända. Familjen bosatte sig först i den lilla staden Albany i delstaten New York.

Nummer 1 av *The Stamp Collector's Record* hade haft Montreal som utgivningsort. Det är aningen oklart om det blev ytterligare nå-

THE STAMP COLLECTOR'S RECORD.

No. 1. MONTREAL, FEBRUARY 15, 1864. PRICE 5c.

To our Readers.

Presenting the first number of this miniature sheet to the public, devoted as it is to such a peculiarly unique pursuit

ations. In conclusion we trust our patrons will favor us with that support, which will enable us to publish the only medium at present available to Canadian Stamp Collectors, and trusting that our hopes in that direction may not be in vain, we boldly take our stand in the ranks of the Journals of Canada.

Det första numret av *The Stamp Collector's Record*, 1864.

gon utgåva av tidningen i Kanada eftersom Taylor flyttade tillbaka till USA. I december 1864 inleddes en "New Series" av tidningen i Albany. Efter att ha flyttat till Boston, Massachusetts, blev det åter en ny utgivningsort. Dessa klassiska frimärkstidningar är väldigt sällsynta idag.

Taylor flyttade alltså från Albany med familj till ett nytt liv i Boston, Massachusetts. Där stannade han kvar under resten av sitt liv, med en kortare utflykt till New York där han på 1870-talet under några år drev en frimärksaffär på klassiska Nassau Street.

The Boston Gang

På senare tid har det blivit vanligt att vi talar om kriminella gäng i våra utanförskapsområden. Kriminologer menar att det oftast inte rör sig om fasta gängbildningar utan att antalet medlemmar varierar över tid.

När Taylor kom till Boston lärde han snart känna ett antal blivande kollegor i frimärksbranschen. De hade alla det gemensamt att de var långt ifrån hederliga, och att de såg lönsamma möjligheter i handel med frimärken. De hade alla tidigt upptäckt att det var betydligt lönsammare att själva trycka och marknadsföra frimärken än att köpa in och lagerföra dem på ett mer traditionellt sätt.

Några av Taylors nya vänner var Charles A. Lyford, James M. Chute, Ferdinand M. Trifet, William E. Skinner och C. M. Seltz. Tillsammans bildade de det löst sammanhållna Bostongänget, säkert den mest kända kriminella grupperingen någonsin inom vår normalt så fredliga hobby.

Trifet lämnade med tiden den kriminella miljön och blev en framstående och välrenommerad filatelist. Lyford blev 1869 redaktör och utgivare av *The New England Journal of Philately*, som huvudsakligen försågs med hans egna och Taylors annonser. Det är oklart om C. M. Seltz verkligen existerade eller om det var en identitet som man hade hittat på. Seltz gav ut två prislister år 1865, en handledning för frimärkssamlare och en frimärkskatalog år 1866.

Det var inte så att Bostongänget alltid agerade gemensamt för att genomföra sina olika svindlerier, utan de tycks ha samverkat i olika projekt, och här skall vi titta lite närmare på några av de mest framgångsrika.

Långsamma kommunikationer

Idag förväntar vi oss att allt skall hända omedelbart. Med våra smarta telefoner får vi blixtnabbt kontakt med vem som helst och när som helst. Om allt fungerar som det

ska, behöver vi inte vänta på något svar utan vi får genast kunskap om det vi vill veta. Internet innehåller en alldeles otroligt omfattande mängd information om i stort sett allt.

Vid mitten av 1860-talet var läget totalt annorlunda. Det kunde ta månader för en brevförfrågan att nå fram till ett avlägset land, för att inte tala om hur länge det kunde dröja innan svaret kom.

Just detta var något som spelade medlemmarna i Bostongänget i händerna vilket följande tre exempel kommer att visa.

Dominikanska republiken 1866

James M. Chute föddes i Salem, Massachusetts år 1846, och 1865 flyttade han till Boston, där han tämligen omgående tycks ha kommit i kontakt med Taylor. Han blev genast en av medlemmarna i Bostongänget. Liksom de övriga sysslade Chute med att tillverka frimärken som sedan såldes till dåtidens godtrogna samlare.

Chute utvecklade tidigt strategier för att bevisa att de frimärken han saluförde var äkta och utgivna av olika postförvaltningar. Som ett led i denna verksamhet lät han framställa ”officiella” dokument som han kunde visa sina kunder.

Exakt så gick det till år 1866 då Chute (och Taylor) kunde erbjuda sina kunder ett nytt frimärke från Dominikanska republiken. Chute hävdade att han hade erhållit både frimärken och officiella dokument från en släkting som var bosatt i det karibiska landet.

Frimärket hade valören 2 reales och det var tryckt i röd färg. Landsnamnet ingår inte i frimärkets utformning. Enligt det dokument från postmyndigheterna i Santo Domingo som Chute refererade till, hade frimärket utgivits den 25 oktober 1866.

En titt i en frimärkskatalog visar att Dominikanska republiken gav ut sina första frimärken år 1865. De hade valörerna ½ och

1 real och de är utseendemässigt helt olika det frimärke som framställdes i Boston året efter. Det är intressant att notera att Chute och Taylor valde valören 2 reales. Den skulle ju kunna tänkas vara ett komplement till de tidigare utgivna frimärkena.

Dos reales ”frimärke”, Dominikanska republiken, 1866.

Tanken var nog att frimärket skulle vara rött men de två kumpanerna tryckte sitt påhittade frimärke även i andra färger. Märkena skulle ju kunna säljas som provtryck.

James M. Chute fortsatte sina skumraskaffärer under ytterligare många år, och år 1886 utsågs han av American Philatelic Association till redaktör för *The American Philatelist*. Av olika anledningar tillträdde han aldrig befattningen som redaktör för denna illustra tidskrift som än idag ges ut av American Philatelic Society. Det hade förvisso varit en fjäder i hatten för denne skumraskfigur att få en plats i den mer seriösa filatelin, men idag kommer vi mest ihåg Chute för hans olika påhittade frimärken. Han kommer dessutom att förekomma senare i den här artikeln och då som ägare till en lokalpostfirma som aldrig var i närheten av något företagsregister.

Guatemala 1867

Inspirerade av framgången med det första frimärket från Dominikanska republiken initierade Charles A. Lyford och Taylor ett nytt projekt. De hade konstaterat att Guatemala ännu inte hade några frimärken, och det ville man råda bot på. Den här gången beslöt man sig för att satsa stort och att anlita ett välrenommerat tryckeri, Holland Printing Company i Boston. Enligt legen-

Till vänster Taylors två varianter med och utan ramlinjer, till höger de officiella första frimärkena från Guatemala, 1871.

den uppsökte Lyford tryckeriet och med sig hade han en guatemaltek som han presenterade som Don Alberto de Barrio (ett inte helt övertygande spanskt namn). Den sistnämnde skulle vara en representant för Guatemalas regering, men han talade enbart spanska varför det var den unge Lyford som förde talan, och som sedan hade hand om alla kontakterna med tryckeriet. Enligt uppgift var Don Alberto ingen annan än S. Allan Taylor.

Det beställda frimärket graverades av J.A.J. Wilcox och exakt hur det trycktes är oklart. Det tycks inte förekomma i några enheter varför frimärkena kan ha tryckts ett och ett. Enligt Taylors dotter hade fadern en liten tryckpress i bostaden och utrustning för tandning av frimärken. Om så var fallet var ju Holland Printing Company inte alls involverat i projektet.

I en odaterad prislista erbjöd Taylor Guatemalas första frimärke tryckt i brun färg för 15 cents. Det förekom även andra annonser där Taylor erbjöd satser med frimärket i olika färger under det nominella värdet.

Den dåtida frimärkspressen tog emot beskedet om det nya frimärket med ett visst mått av tveksamhet. Detta gällde speciellt de tidningar som gavs ut i Frankrike, eftersom man där visste att förhandlingar pågick med ett franskt tryckeri för att framställa Guatemalas första frimärken.

Den tidigare omnämnde Ferdinand Trifet hade under 1867 brutit sina kontakter med

Taylor, och i sitt husorgan American Stamp Mercury meddelade han året efteråt att frimärket från Guatemala inte var äkta vara. I notisen nämner han både Wilcox och Holland varför han säkerligen var väl förtrogen med bakgrunden till utgåvan.

Taylors frimärke är mycket elegant. Enligt uppgift ska det visa hur de första spanjorerna anlände till Guatemala med fartyg, men i verkligheten tycks de ha kommit landvägen från Mexiko. Filatelistiska forskare har också påpekat att motivet har stora likheter med en illustration i *History of the Colonization of the United States*, en bok av George Bancroft utgiven 1841. I så fall visar motivet hur Henry Hudson anländer till det som idag heter Hudson River.

Det finns två varianter av frimärket, utan och med ramlinjer. De olika varianterna trycktes i olika färger och på olika typer av papper. Kanske var detta orsaken till att en del mycket seriösa filatelisterna uppfattade frimärkena som essäer eller förslagsmärken.

Man kan tillägga att Taylors ursprungliga frimärken var graverade och av hög kvalitet. Det finns dessutom minst tre olika förfälskningar av betydligt sämre kvalitet, som har framställts genom litografiskt tryck.

Guatemala gav ut sina första frimärken år 1871. Så här i efterhand kan man fråga sig vem som lyckades bäst med Guatemalas första frimärken, landets postverk eller Bos-tongänget?

Paraguay 1868

Det är oklart i vilken omfattning Taylor var inblandad i produktionen av det frimärke från Paraguay som dök upp i Boston någon gång under 1868. Frammärket har valören 5 centavos och det föreställer ett ångfartyg på Paraguayfloden, får man förmoda. Samma valör men tryckt i andra färger övertrycktes med valörerna i 10, 20 och 50 centavos enligt rapporter i dåtidens filatelistiska press. Jag har dock aldrig träffat på just dessa frimärken.

Idag torde det vara riktigt svårt att avgöra vad som var det ursprungliga märket eftersom Bostongänget och andra också har tillverkat förfälskningar av det.

Inledningsvis var det många som trodde att det faktiskt var Paraguays första frimärksutgåva. Man kunde referera till en korrespondens med det (påhittade) amerikanska sändebudet i Asunción, Paraguays huvudstad. Först 1869 avslöjades bluffen och året efter gav Paraguay ut sina första frimärken, och då i ett helt annat utförande.

Cinco cents "frimärke"
från Paraguay, 1868.

Det är naturligtvis uppenbart att det var bristen på snabba kommunikationer som gjorde det möjligt för Taylor och de andra ljusskygga medlemmarna i gänget att gång på gång lyckas med sina olika frimärksprojekt.

Trots att Taylor hade lämnat Kanada för gott, fortsatte han att intressera sig för USA:s norra granne och speciellt provinsen Prince Edward Island. Han inte bara förfälskade existerande frimärken utan hittade dessutom på helt nya. I något fall fick provinsen det nya namnet Prince Edward's Island genom tillägg av en apostrof och ett s.

Lokalpost i USA

Glansperioden för privat lokalpost i USA var under åren mellan 1845 och 1860. Under denna period var ett mycket stort antal postföretag verksamma i New York, Baltimore och andra större städer där det fanns en marknad för lokal brevbäring.

Även under 1870- och 1880-talen grundades lokalpostföretag, men deras verksamheter var oftast tidsmässigt mycket begränsade. Postmyndigheterna gjorde sitt yttersta för att få dessa företag att stänga. I många andra fall blev verksamheterna kortvariga eftersom de helt enkelt inte visade sig vara lönsamma.

Dessa lokalposters frimärken och posthistoria är idag synnerligen uppskattade samlingsområden för många seriösa filatelister. Tyvärr är ofta både frimärken och försändelser mycket sällsynta, vilket naturligtvis har utnyttjats av förfälskare.

Taylor intresserade sig mycket för just amerikansk lokalpost. Det som tycks ha tilltalat honom var det faktum att frimärkena oftast var tämligen primitivt utformade och tryckta på enklast möjliga sätt. Postoperatörerna hade i allmänhet inte de ekonomiska resurser som krävdes för att låta trycka frimärken som skulle vara svåra att förfälska.

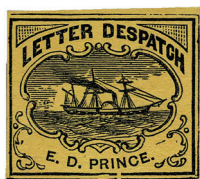
Det har skrivits många väldokumenterade böcker om amerikansk lokalpost och frimärkena listas dessutom i *Scott Specialized Catalogue of United States Stamps & Covers*.

Synergifördelar

Idag är det populärt med återanvändning, och i alla städer finns det ett stort antal affärer och loppmarknader som saluför begagnade kläder, möbler, köksutrustning, böcker och andra begagnade föremål till i allmänhet låga priser. Man pekar på att dessa verksamheter är nyttiga för miljön, och att kläder och föremål på detta sätt får ett längre liv.

Taylor var mycket för återanvändning och då främst för att reducera kostnader. En av de största utgifterna för varje ny utgåva var att gravera den kliché som skulle användas för att trycka frimärkena.

Ett intressant fall är Letter Despatch E. D. Prince vars frimärken föreställer ett ångfartyg. Något lokalpostföretag med detta namn har aldrig existerat, och förmodligen var det Taylor som tyckte att namnet lät förtroendeingivande.

Letter Despatch E. D. Princes "frimärke" föreställer ett ångfartyg.

Han lät tillverka två varianter av frimärket, med och utan valörsiffrorna 2 (cents?). De två varianterna trycktes i ett stort antal olika färger på olikfärgat papper. Detta var Taylors enkla metod att få så många frimärken som möjligt att sälja. Märkligt nog finns det dessutom en förfalskning av märket utan valörsiffrorna.

Den synnerligen påhittige Taylor gick nu vidare med ytterligare en variant. Den här gången utsåg han sin kumpan J. M. Chute till lokalpostmästare. Klichén ändrades så att det nya namnet blev just J. M. Chute.

J. M. Chutes "frimärke" med samma motiv.

Frimärket trycktes sedan i olika färger på olikfärgade papper i sedvanlig ordning. Totalt blev det ett femtontal varianter enbart av denna utgåva.

Taylor tycks ha nöjt sig med att trycka och sälja dessa två utgåvor utan att närmare ange var Prince och Chute hade sina verksamheter.

Crosby's City Post

Ett lokalpostföretag med ovanstående namn var verksamt i New York City under en kortare period 1870–1871. Innehavaren hette Oliver H. Crosby och företaget hade sitt kontor på 19 William Street, vilket också framgår av det frimärke som företaget gav ut. Man tror sig också veta att detta frimärke trycktes av J. W. Scott & Co. som var en av USA:s första frimärkshandlare, och som dessutom inledde utgivning av de frimärkskataloger som än idag bär hans namn.

Det frimärke som Crosby's City Post gav ut år 1870 har nummer 54L1 i den ovan nämnda Scottkatalogen. Ett ostämplat exemplar värderas till blygsamma 1 dollar medan ett stämplat exemplar är 50 gånger dyrare. Märket är även känt på bruksbrev från den aktuella perioden.

Ett originalmärke från Crosby's City Post har punkten mitt under bokstaven T i "ST".

Frimärket från Crosby's City Post är alltså inte på något sätt ovanligt, och det finns dessutom nytryck i en något annorlunda färgnyans. Man kan förmoda att *Scott* inte skiljer på original- och nytrycksmärken.

Taylor tycks ha fascinerats av just detta lokalpostföretag. Han lät nämligen framställa en förfalskning som faktiskt är tämligen lyckad. Enklast avslöjar man förfalskningen genom placeringen av punkten under bokstaven T i "ST". I originalutgåvan är punkten placerad direkt under bokstaven T, medan den har skjutits något till vänster i Taylors version. Det finns ytterligare skillnader som man lätt kan se med blotta ögat. Som vanligt tryckte han sin förfalskning i flera olika färger på olikfärgat papper. Det

Varianter av Taylor.

tillverkades ytterligare en variant av detta märke.

Innan vi lämnar Crosby's City Post måste vi ta en titt på ytterligare en utgåva där företags namn anges som Crosby's Special Message Post. Märket har en totalt annorlunda utformning än den ovan beskrivna utgåvan. Här anges adressen som 29 William St.

Om man studerar bilden lite närmare kommer man genast att upptäcka stora likheter med vårt svenska lokalfrimärke från 1856. Det är helt uppenbart att det är från detta frimärke som Taylor har hämtat motivet.

Från vänster, Taylors Crosby Special Message Post "frimärke" och det svenska lokalfrimärket.

Just detta "frimärke" kom sedan att katalogiseras i *Scott* med numret 54L1, medan det som faktiskt var utgivet då fick katalognumret 54L2! Det skulle dröja väldigt många år innan Elliott och andra filatelistiska forskare kunde avslöja att det handlade om ett påhittat frimärke. Man kan förmoda att vår gode Taylor jublade över sin framgång med just denna utgåva.

Gauthier Frères & Cie.

I del 2 av handboken *The Private Ship Letter Stamps of the World* berättar författarna Ringström och Tester om de extremt sällsynta frimärken som gavs ut av det fran-

ska rederiet Gauthier Frères & Compagnie 1856–1857. Man gav ut två frimärken, ett tryckt i blå färg och ett i röd färg. Författarna berättar vidare att endast åtta exemplar är kända av dessa extremt ovanliga frimärken.

När Jan Berg sålde sin exceptionella och flerfaldigt belönade samling "Private Ship Letter Stamp Issuing Companies up to 1900" hos Heinrich Köhler i Tyskland sommaren 2020 inleddes auktionen med objekt nummer 6001, ett vackert exemplar av det röda märket. Det hade utropspris 4 000 euro men blev osålt. Nummer 6002 var samma märke men på ett brev från 1867. Här var utropspriset 10 000 euro och det såldes för 16 000 euro.

Med tanke på att endast åtta exemplar är kända, kan man fråga sig hur jag kan ha hela nio exemplar i min samling. Förklaringen är naturligtvis vår vän S. Allan Taylor som intresserade sig för detta företag. Han måste ha haft tillgång till åtminstone en utmärkt avbildning av det utgivna frimärket eftersom hans första variant är tämligen lyckad. Det blev sedan ytterligare upplagor av betydligt sämre kvalitet. Sin vana trogen tryckte Taylor sina märken i ett stort antal fantasifulle färger.

Gauthier Frères & Cie., märket är en av Taylors förfälskningar.

Basarpost

Idén med basarpost har nog sitt ursprung i USA och det amerikanska inbördeskriget 1861–1865. På många orter i nordstaterna organiserades basarer eller "Sanitary Fairs" för att samla in pengar för att mildra soldaternas lidande. Allt hade sin grund i United States Sanitary Commission som försvarsministern lät inrätta den 9 juni 1861, och som president Lincoln sedan godkände. Syftet med kommissionen var att den skulle undersöka och ge råd om sanitära förhållan-

den i unionsarmén. Allt skulle finansieras genom frivilliga bidrag från allmänheten.

Basarerna var oftast mycket stora evenemang som krävde långa förberedelser, och i flera fall byggdes paviljonger för olika typer av utställningar. Företag visade upp sina senaste produkter och lantbrukare deltog med konserverade eller torkade frukter och grönsaker som sedan distribuerades till krigsskådeplatserna. Allt inramades av militära flaggor och andra patriotiska föremål. Tanken var att locka så många besökare som möjligt.

På många av dessa basarer fanns även ett postkontor som alltid bemannades av stilig unga damer. Här kunde besökarna få hjälp, inte bara med frimärken utan även med att skriva meddelandet (på den här tiden var fortfarande många medborgare i USA analfabeter). Postkontoren var följaktligen mycket populära inrättningar på dessa basarer och åtta stycken gav ut speciella frimärken. Totalt listar *Scott Specialized Catalogue of US Postage Stamps & Covers* 15 olika märken (WV1-WV15). Flertalet är idag mycket ovanliga och en del är stora rariteter. Vanligast är de märken som gavs ut i Philadelphia 1864.

Det kan vara svårt att klassificera dessa märken som är ett mellanting mellan de halv-officiella frimärken som gavs ut av postmästare för lokal postdistribution och privata lokalpostfrimärken. De såldes på postkontoret på mässområdet och den lokale postmästaren var ofta involverad.

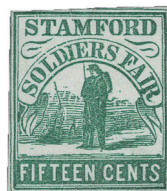
I Stamford, Connecticut, organiserades en "Soldier's Fair" från den 27 till den 29 juli 1864. En av de viktigaste företeelserna vid denna tillställning var postkontoret. Man hade tryckt upp ett "frimärke" med valören 15c, vilket var fem gånger det normala portot för ett brev. Enligt samtida tidningsrapporter var intresset från den patriotiska

allmänheten stort och man postade många brev. Tyvärr tycks inte många ha bevarats och endast åtta ostämplade och fyra stämplade exemplar har dokumenterats.

När inbördeskriget väl var slut visade många samlare ett mycket stort intresse för dessa "basarpostmärken" men de var redan då svåra att få tag i. Detta var naturligtvis något som Taylor och andra förfalskare tog fasta på. Många av dessa ovanliga märken har förfalskats och de har fått stor spridning.

Taylor tillverkade nya frimärken för Stamford och sin vana trogen valde han att trycka dem i flera olika färger. Han måste ha haft tillgång till ett originalmärke eftersom förfalskningen är tämligen lyckad. Originalmärket var tryckt i gulbrun färg.

Enklast identifierar man Taylors förfalskning genom att studera bokstaven S i ordet CENTS. I förfalskningen lutar den en aning åt höger vilket inte är fallet med originalversionen. En ytterligare olikhet är naturligtvis märkets färg.

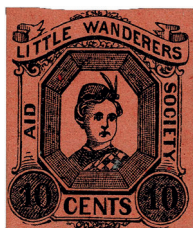

Taylors förfalskning.

Nu nöjde sig inte Taylor med att förfalska frimärken från Stamford, utan han tillverkade egna frimärken med det påstådda syftet att samla in pengar till välgörenhet. Kanske mest känt är Little Wanderers Aid Society. Utgåvan bestod av tre valörer (2c, 5c och 10c) och de trycktes i ett stort antal olika färger och delvis på olikfärgat papper. Den ende som fick någon ekonomisk fördel av försäljningen av dessa "välgörenhetsfrimärken" var nog Taylor.

Det har spekulerats över om detta frimärke skulle visa ett ungdomsporträtt av Taylor, men det finns inga bevis för detta. Motivet

Little Wanderers Aid Societys "frimärken" samlade in pengar till Taylor själv.

är dock påfallande likt det frimärke med valören 1 cent som gavs ut av Newfoundland år 1868, och som visar ett ungdomligt porträtt av kung Edward VII som Prince of Wales.

Postskolefrimärken

Det är säkert många läsare som någon gång har träffat på de enkla "frimärken" som har använts av den svenska postskolan i samband med olika utbildningar. Redan under den andra hälften av 1800-talet erbjöd många handels- och kontorsskolor i USA och Kanada kurser i hur man hanterar posten på ett kontor. En del av dessa privata verksamheter lät trycka upp "frimärken" som sedan kom till användning i undervisningen. I vissa fall var det motivmässigt ambitiösa märken som dessutom gjorde reklam för den aktuella skolan.

Uppenbarligen fanns det även här ett stort intresse från dåtidens filatelister, och det var än en gång något som vår initiativrike vän S. Allan Taylor tog fasta på.

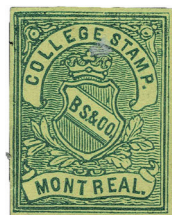
Det finns inget som tyder på att Taylor själv ägnade sig åt några mera omfattande studier. Man får förmoda att han i stor utsträckning var självlärd.

En av de skolor som Taylor tillverkade märken för var British American College. I Toronto fanns en skola med ett likartat namn, British American Commercial College, men den använde aldrig några egna skolmärken i utbildningssyfte. Totalt producerade Taylor 20 olika varianter av denna utgåva.

Taylor tillverkade också ett antal övningsmärken som har texten B. S. & Co. och där orten på en del anges som Montreal. Det fanns på 1860-talet ett skolföretag som hette Bryant & Stratton Business College, och man förmodar att det var dessa skolor som inspirerade Taylor vid namnvalet. På några av märkena anges orten som Boston.

Till vänster "British American College Stamp", till höger "College Stamp B. S.

& Co. Montreal."

Det finns ytterligare postskolefrimärken som man misstänker att Taylor var ansvarig för. Idag är många av dessa påhittade produkter riktigt ovanliga.

Tryckplåtar

Den amerikanske filatelisten Sherwood Springer har ägnat mycket tid åt att studera Taylors frimärksproduktion. Taylors frimärken är oftast otandade och han tycks ha varit mycket noggrann när det gällde att klippa isär märkena ur arken. Dottern Fanny har berättat att hon ofta fick hjälpa till med detta förmodligen synnerligen tråkiga arbete. Vid några tillfällen blev det ändå fel och det kom med en liten bit av en annan frimärksbild. Lyckligtvis tycks Springer ha haft tillgång till ett mycket omfattande material eftersom frimärken med delar av andra frimärken är mycket ovanliga.

Efter att ha samlat på sig ett stort antal exemplar med delar av två olika frimärken började det mödosamma arbetet att försöka återskapa hur tryckarkens en gång hade sett ut.

Taylor lät tillverka klichéer för sina olika "frimärken", en för varje utgåva. Dessa klichéer kombinerades till en tryckplåt som kunde innehålla ett stort antal olika klichéer.

FORM 2

En av Taylors tryckplåtar rekonstruerad av den amerikanske filatelisten Sherwood Springer.

Detta var naturligtvis ett mycket smart sätt för att samtidigt trycka ett stort antal olika frimärken. Genom att trycka med olika färger och på olika typer av papper fick Taylor ett mycket stort antal olika frimärken att sälja till dåtidens samlare.

En av förklaringarna till att Taylor tillverkade sina frimärken i så många färger och på papper av olika kvalitéer, skulle kunna vara att han på tryckerier i grannskapet köpte upp överblivet papper och trycksvärta till ett lågt pris. Det gällde uppenbarligen hela tiden att hålla kostnaderna så låga som möjligt.

Springer har lyckats med att rekonstruera utsendet på ett stort antal av de tryckplåtar som Taylor använde för att trycka sina frimärken.

Rättegångar

Allt som tiden gick började filatelisterna i USA intressera sig för Taylors olika aktiviteter, och han ställdes inför rätta för förfalskning för första gången 1887. Det kom att bli ytterligare två rättegångar, 1890 och 1891. De slutade i två fall med att åtalpunkterna lades ned eller med att han fick en villkorlig dom.

På många sätt hade Taylor varit mycket smart. Det finns inget som tyder på att han förfalskade frimärken utgivna av det amerikanska postverket, och som då fortfarande var giltiga som porto. Under sin långa karriär i branschen hade Taylor specialiserat sig på frimärken utgivna av privata post- och transportföretag, eller så hade han helt enkelt hittat på olika frimärksutgivande verksamheter.

Man kan nog tänka sig att de amerikanska myndigheterna huvudsakligen ville se till att postverket inte förlorade några inkomster. Att tusentals samlare lurades att köpa värdelösa "frimärken" var nog inte av någon större betydelse för åklagarna.

All den uppmärksamhet som Taylors verksamhet fick i samband med dessa rättegångar påverkade naturligtvis hans affärsverksamhet. Även om han inte dömdes för förfalskning, så skadades hans rykte i frimärksvärlden allt eftersom man fick upp ögonen för alla de "frimärken" som Taylor hade tryckt och salufört under närmare 30 år.

Omkring 1890 hade den filatelistiska världen i USA fått en starkare struktur med föreningar, handlare, kataloger, tidningar

och mycket annat. Tidningsredaktörerna ägnade sig åt att avslöja olika bedrägerier och annan ljusskygg verksamhet inom frimärksbranschen. Det blev följaktligen en betydligt mera komplicerad omgivning för skurkaktiga aktörer i filatelins utmarker. Taylor tycks helt ha lämnat frimärkshandeln i början av 1890-talet.

Senare liv

Taylor drabbades inte bara av legala motgångar, utan även på det privata planet hade han problem. Hustrun Fanny, som hade lämnat honom några år tidigare, avled den 21 augusti 1892. Paret hade fått tre barn varav två dog vid spädd ålder.

Äktenskapet hade aldrig varit lyckligt, och kanske hängde detta samman med att Taylor under hela sitt liv tvingades att arbeta mycket hårt för att få ekonomin att gå ihop. Under långa perioder hade han minst två jobb förutom sin frimärksverksamhet. I sin långa artikel om Taylors liv och verk i den brittiska frimärksveckotidningen *Stamp Collecting* (december 1966 – januari 1967) berättar Jan Kindler att Taylor arbetade som assistent på apotek på förmiddagarna och på en teater på kvällarna. Han var mycket intresserad av läkemedel av olika slag och han blandade ihop en patentmedicin som tyvärr aldrig blev den framgång som han hade hoppats på. Sina frimärken sålde han i paket om 50 olika för 25 cents.

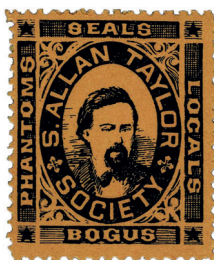
Efter att ha avslutat sin frimärksverksamhet försörjde han sig på olika mindre ströjobb. Det rapporteras att han fortsatte att arbeta som assistent till en apotekare. Han tillverkade bläck, och han arbetade även med reklam på ett järnvägsföretag i Boston.

År 1903 blev Taylor kroniskt sjuk och under resten av sitt liv tycks han mest ha vistats på olika vårdhem. Han var nu helt bortglömd av den filatelistiska världen. Det var en stroke som ändade hans liv den 1 februari 1913.

Taylor blev 74 år och det var nog bara dottern Fanny V. Bennison som sörjde honom. S. Allan Taylor begravdes på Woodlawn Cemetery i Everett, Massachusetts.

S. Allan Taylor Society

Det är få frimärkshandlare som fått ge namn till en frimärksförening, men det var just detta som hände när ett tjugotal samlare gick samman för att grunda S. Allan Taylor Society år 1965. Man sammanställde sina forskningsresultat i tidskriften *S. Allan Taylor Journal*. Efter några år blev föreningen vilande, men Jim Czyl startade om verksamheten år 1978. Tyvärr gick föreningen i graven två år senare, men dessförinnan hade deras tidskrift publicerat ca 300 sidor text om Taylor och hans mångfacetterade verksamhet. Idag finns brevmärken kvar som minner om denna exklusiva förening.

S. Allan Taylor Societys brevmärke.

"Just-As-Good-Taylor"

Man kan nog sammanfattningsvis konstatera att Samuel Allan Taylor på många sätt hade ett svårt och krångligt liv. Han blev tidigt föräldralös, skickades till ett annat land och fick som mycket ung ta hand om sin egen försörjning. Han var påhittig och företagsam och uppenbarligen tämligen samvetslös. Taylor hade inga svårigheter att använda lögn som ett inslag i sina ansträngningar att marknadsföra sina olika "produkter".

Kanske tyckte Taylor, liksom så många andra tidiga handlare, att han bara gjorde samlarna en tjänst genom att erbjuda billiga "faksimil-upplagor" av äkta men sällsynta frimärken.

Taylor hade, som framgått av artikeln, specialiserat sig på lokalpostfrimärken som han försökte kopiera så väl som det lät sig göras. Det var kanske just av denna anledning som han blev känd som ”Just-As-Good-Taylor” vilket skulle kunna tolkas som att Taylors frimärken var lika bra som de äkta originalmärkena. Som förfalskare nådde han dock aldrig den perfektion som Jean de Spérati och andra gav bevis på under den första delen av 1900-talet.

Litteratur

Drummond James N., *College and School Stamps*. Porter Ranch, CA, 2007.

Goodman Roland A., *Guatemala*. Perth, 1969.

Kantor Robert och Marjorie Sered, *Sanitary Fairs*. Chicago, 1992.

Lafrenière Ronald G., *Field Guide to the Cinderella Stamps of Canada*. Verdun, Quebec, 2012.

Lyons Larry, *The Identifier for Carriers, Locals, Fakes, Forgeries and Bogus Posts of the United States – Volumes I–III*. North Springfield, Vermont, 1998.

Maassen Wolfgang & Schouberechts Vincent, *Milestones of the Philatelic Literature of the 19th Century*. Monaco, 2013.

Melville Frederick John, *Phantom Philately*, London, 1923.

Ringström Sigurd och Tester Henry E., *The Private Ship Letter Stamps of the World, Part 2*. Isleworth, 1981.

Scott Patton Donald, *The Private Local Posts of the United States, Volume 1, New York State*. Perth, 1967.

Scott Specialized Catalogue of United States Stamps & Covers.

Springer Sherwood, *Springer's Handbook of North American Cinderella Stamps*. El Monte, CA, 1985.

Tyler Varro E., *Philatelic Forgers*. Perth, 1976.

— — —

CHRISTER BRUNSTRÖM är född 1947 i Svarteborg i Bohuslän. Han är fil.mag. och har arbetat som lärare i moderna språk. Numera ägnar han sig åt publicistisk verksamhet med frimärken som huvudsakligt tema.